7/10/2013.

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబరు 2013

7/10/2013.

విషయసూచిక

శ్రీమాత

యువతకు పిలుపు

ఓ యువకులారా, దేశానికి ఆశాజ్యోతులు మీరే. మిమ్ములను ఈ విధంగా ఊహించిన దానికి యోగ్యతను పొందటానికి మీకై మీరు సంసిద్ధులు కండి.

*

ఒక విషయంలో అది కచ్చితంగా జరిగితీరుతుందనే మీరు అనుకోవచ్చు — మీ భవిష్యత్తు మీ చేతులలోనే ఉంది. మీరు ఎటువంటి మానవుడిగా కావాలని కోరు కుంటారో, ఆ విధంగా అయితీరుతారు, మీ ఆదర్శం, లక్ష్యం ఎంత ఉన్నతంగా ఉంటే, అంత ఉన్నతంగానూ మీకు సాక్షాత్కారం కలుగుతుంది, కాని దాని కోసం మీరు దృఢంగా నిర్ణయించుకోవాలి. అసలైన మీ లక్ష్యాన్ని జీవితంలో ఎన్నటికీ మరువవద్దు.

*

అప్పుడు... ఇంకా తెలుసుకోవలసిన దానంతటితో పోలిస్తే నీకు తెలిసిందంటూ ఏమీ లేదనే విషయం నీవు నమ్మినప్పుడు, చేయవలసినదానిలో ఇప్పుడు నీవు చేసింది కేవలం ప్రారంభం మాత్రమేననీ, ఆకర్షించే సూర్యునివలె భవిష్యత్తు లెక్కలేనన్ని సంభావ్యతలను కలిగి ఇంకా ఎన్నింటినో సాధ్యం చేసుకోవలసి ఉందని నీవు గ్రహించ గలిగినప్పుడు, అప్పుడు నీవు యవ్వనంలో ఉన్నట్లు. భూమి మీద ఎన్ని సంవత్స రాలు గడిపినప్పటికీ నీవు యవ్వనుడవే. రేపటి సాక్షాత్కారము లన్నింటితో నీవు యవ్వనుడవు, సుసంపన్నుడవు.

నీ శరీరం జీర్ణమై పడిపోకూడదనుకుంటే అనవసరమైన ఆందోళనలతో నీ శక్తులను వృథా కానీయవద్దు. నీవు ఏమి చేసినా నిశ్చలంగా, శాంతచిత్తంతో చేయి. ప్రశాంతత లోను, నిశ్శబ్దంలోను మహోత్కృష్టమైన దృఢత్వముంది.

CWM 2nd Ed 12:122-23

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్నక్రిష్ణ

సాహసయాత్ర అన్నింటిలోకి మహనీయమైనది

ఇప్పుడున్న విధంగానే జీవనం కొనసాగుతుండగా, మానవచైతన్యం సైతం ఉన్న దున్నట్లుగానే ఉంటుండగా, అదంతా ఒక విధంగా పూర్తిగా భరించలేని విధంగా తయారయి, ఒక రకమైన ఏవగింపుతో, అసహ్యం కలగే సమయమొకటి ఆసన్నమౌ తుంది. అప్పుడతడు ఈ విధంగా చెప్తాడు, "లేదు, అది ఆ విధంగా కాదు, అది ఆ విధంగా కానే కాదు, అది ఆ విధంగా ఉండటానికి వీల్లేదు, అది ఎంత మాత్రం కొన సాగకూడదు". అటువంటి పరిస్థితికి ఎవరైనా చేరుకుంటే, అతడు కేవలం తనకున్న దంతా — తన ప్రయత్నాన్నంతా, తన శక్తినంతా, తన జీవితాన్నంతా, తన అస్తి త్వపరమైనదాని నంతా — ఈ దైవఘటనలోకి, దానిని ఆ విధంగా అతడు తలిస్తే లేదా ఆవతలి ఒడ్డుకు చేరుకోవటానికి అపురూపమైన అవకాశంగా భావించితే — ఆ దైవఘటనలోకి లేక ఆ అవకాశంలోకి ధారపోయడం తప్ప మరో గత్యంతరం లేదు. ఎక్కడికో తీసుకువెళ్ళే కొత్తదారిలో అడుగువేయడం ఎంత హాయినిస్తుందో కదా! ఒక్క గంతు వేయడానికి అన్నింటినీ వదిలించుకుంటూ ఎంతో బరువును ఈ విధంగా తగ్గించుకోవడానికి నిర్ణయించుకోవడం సబబే. నేను సమస్యను ఈ విధంగా చూస్తాను.

వాస్తవానికి ఇది అన్ని సాహసయాత్రలలోకి విలక్షణత కలిగినది, మహనీయమైనది. ఒక వ్యక్తిలో ఏమాత్రమైనా సాహసయాత్రకు అసలైన అంతఃస్ఫూర్తిశక్తి ఉంటే దానంతటి కోసం సర్వస్వమునూ త్యాగం చేయడం యోగ్యమే.

CWM 7:323

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్నక్రిష్ణ

అంతరంగ ఆకాంక్ష పరిస్థితులను కల్పిస్తుంది

అంతరంగ ఆకాంక్ష ఎంత తీవ్రతతో ఉందో అనేదాని మీద అంతా ఆధారపడి ఉంది. నీవు ఎరుకతో కూడిన ఆకాంక్షను కలిగి, చాలా చిత్తశుద్ధిని కలిగి ఉంటే, అప్పుడు, నీ ఆకాంక్షకు సహాయపడటానికి నీ చుట్టూ ప్రతిదీ క్రమపద్ధతిన ఉంచబడుతుంది. అది ప్రత్యక్షంగా కాని లేదా పరోక్షంగా కాని, నిన్ను పురోభివృద్ధి నొందించటానికి దేనితోనైనా కొత్తదానితో నీవు సంపర్కంలోకి వచ్చేటట్లు చేయడానికి లేక నీ ప్రకృతి నుంచి అదృశ్యమవవలసిన దానిని లేకుండా చేయటానికి పరిస్థితులు కల్పించబడతాయి. ఇది చాలా గణనీయమైన విషయం. నీవు నిజంగా తీవ్రస్థాయిలో ఆకాంక్షను కలిగి ఉంటే, నీ ఆకాంక్షను సాక్షాత్కరించుకోవటానికి సహాయపడని ఏ పరిస్థితీ రాబోదు. ప్రతిదీ నీ చెంతకు వస్తుంది. అవును ప్రతిదీ, ఏదో ఒక పరిపూర్ణమైన, సంపూర్ణ చైతన్యం నీ చుట్టూ అన్నింటినీ క్రమపద్ధతిలో అమర్చుతున్నట్లనిపిస్తుంది. బాహ్యంలోని నీ అజ్ఞానంలో, నీకుగా నీవు దానిని గుర్తించలేవు. బహుశా అవి మొదట నీ దృష్టికి తారసపడినా నీవు వాటిని అడ్డుకుంటావు కూడా. వాటిని గురించి బహుశా ఫిర్యాదునూ చేయవచ్చు, బహుశా వాటిని మార్చడానికి ప్రయత్నమూ చేయవచ్చు; కాని కొంత సమయం తర్వాత, నీకు వివేకం అధికమైనప్పుడు, నీకు ఆ సంఘటనకు మధ్య కొంతదూరం ఏర్పడినప్పుడు, ఆవశ్యకమైన నీ పురోభివృద్ధికి అదే అవసరమైనదనే విషయం అప్పుడు నీకు స్పష్టమౌతుంది. నీకు తెలుసా, అది ఆయన ఇచ్ఛ, ఆ పరమేశ్వరుని దయ. నీవు దానికి ఒప్పుకోకుండా ఫిర్యాదు చేస్తూ, నీ అసమ్మతిని తెలియజేస్తున్నప్పటికీ, అదే నీ చుట్టూ అన్నింటినీ ఏర్పాటు చేస్తుంది. సరిగ్గా అటువంటి క్షణాలలోనే అది చాలా సమర్థవంతంగా పనిచేస్తుంది.

నేను చిన్నవాక్యం ఒకదానిని వ్రాశాను... బులెటిన్‌లో... అది ఈ విధంగా ఉంటుంది (ఆ పదాలు నాకు కచ్చితంగా గుర్తులేవు*). అస్తిత్వంలో ఏదో ఒకటి అంటుంది. "నాకు నీవు మాత్రమే కావాలి"... అది కేవలం ఆకాంక్ష... దాని తర్వాత

---

*"నీవు హృదయపూర్వకంగా దైవానికి 'నాకు కేవలం నీవు మాత్రమే కావాలి' అని చెప్తే, దైవం పరిస్థితులను ఏ విధంగా ఏర్పాటు చేస్తాడంటే దానితో నీవు బలవంతంగా చిత్తశుద్ధితో ఉండవలసి వస్తుంది."

ఆ వ్యక్తి ఒక వంద చిత్రవిచిత్ర విషయాలను కోరుకుంటాడు, అవునంటావా, కాదా? ఒక్కొక్కప్పుడు ఏదో ఒకటి వస్తుంది, చెప్పాలంటే, సాధారణంగా అది ప్రతిదానిని కలవరపరచి చిందరవందర చేసేదిగా ఉంటుంది — అది నీ దారికి అడ్డంగా నిలిచి నీ ఆకాంక్షను సాక్షాత్కరించనీయకుండా చేస్తుంది. దైవం తాను కనపడకుండా వస్తాడు. ఆయన వచ్చేది నీవు చూడలేవు. నీకు చిన్న అనుమానం కూడా కలగకుండా వస్తాడు. ఆయన పరిస్థితుల నన్నింటినీ ఏ విధంగా ఏర్పాటు చేస్తాడంటే, కేవలం దైవానికి సంబంధించినవాటిని మాత్రమే అడ్డుకునే ప్రతిదానినీ నీ దారిలో నుంచి తొలగించివేస్తాడు, అదీ అనివార్యంగా. అన్నింటినీ తొలగించివేసినప్పుడు, నీవు బాధతో అరుస్తావు, ఫిర్యాదు చేస్తావు; కాని అటు పిమ్మట నీవు చిత్తశుద్ధి కలిగి, నీ వైపుకు తిరిగి నీవు నీ కళ్ళలోకి సూటిగా చూసి... నీవు ప్రభువుకు చెప్తావు, "నాకు కేవలం నీవు మాత్రమే కావాలి" అని.ఆయన నీకు సమీపంగా ఉండిపోతాడు. ఇతరములైనవన్నీ తరలిపోతాయి. ఇది ఉన్నతోన్నతమైన దైవానుగ్రహం. ఆ మాటను నీవు తప్పక ధృఢవిశ్వాసంతో చెప్పాలి. నీవు దానిని తప్పకుండా సర్వాత్మనా చెప్పాలని నేననడం లేదు, కారణం, ఒక వ్యక్తి గనక దానిని సర్వాత్మనా చెప్పడం తటస్థిస్తే, కార్యం సఫలం చేయబడుతుంది. అత్యావశ్యకమైనదేమంటే, అస్తిత్వంలోని ఒక భాగం, వాస్తవంలో అస్తిత్వ కేంద్రంలోని ఇచ్ఛ, ధృఢవిశ్వాసంతో పలుకుతుంది, "నాకు కేవలం నీవు మాత్రమే కావాలి". అది ఒక్క మారైనా చాలు: అదంతా కొంత కాలం పడుతుంది, ఒక్కొక్కప్పుడు సాగి అధికంగా కొన్ని సంవత్సరాలూ పడుతుంది, కాని అతడు గమ్యస్థానం చేరుతాడు.

ప్రశ్న: కాని అతడికి అన్ని విధాలైన అపరిపూర్ణతలూ ఉంటాయి!

స: ఆ! ఎంత ఎక్కువగా అపరిపూర్ణత లుంటాయో అంతగా ఎక్కువ సమయం తీసుకుంటుంది, ఎంతగా అతడి బంధనాలుంటాయో అంతగా ఎక్కువ సమయం తీసుకుంటుంది.

కాని గమ్యం చేరడం తథ్యం.

CWM 6:175-76

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

నిరాశావాదం — సైతాను యొక్క గొప్ప ఆయుధం

నిరాశావాదమంతా... ఆత్మశక్తి యొక్క పూర్ణత్వాన్ని, శక్తిని తిరస్కరించం. అంతేకాక ఈ ప్రపంచంలో దైవంయొక్క మార్గదర్శకత్వంపై అసహనం, ఈప్రపంచాన్ని సృష్టించి, సదా నడిపించే ఆ దివ్యజ్ఞాన సంకల్పాలపై పరిపూర్ణ విశ్వాసం లోపించడం.

అది సర్వోత్కృష్ట జ్ఞానం మరియు శక్తిపై అయుక్తమైన అభిప్రాయాన్ని కలిగి వుంటుంది. అందుచేత నిరాశావాదం ఏ ఆత్మశక్తిని ఈ ప్రపంచం తన మార్గదర్శిగా భావిస్తోందో, ఏది సమస్త జీవనాన్ని దివ్యమయం చేసి, దైవం వైపు ఉద్ధరిస్తోందో, ఆ ఆత్మశక్తి యొక్క ఉన్నత జ్ఞానం, శక్తి కాజాలదు.

*

హిందూ మతదర్మంలో మనసు — జీవితాన్ని ఓ దివ్యలీలగా అంగీకరించి మన ప్రస్తుత పరిస్థితుల వెనక ప్రతి ఒక్క మానవునికి ఉన్న శాశ్వత దైవసాన్నిధ్యాన్ని చూడగలదు.

ఓ తేజోమయ కిరణంగా ఆ దైవంలోకి ఆరోహణ చేసి జీవన సాఫల్యాన్ని పొందే మార్గం మానవుని చేతుల్లో ఉందన్నదే ఎల్లప్పుడూ విశ్వసించబడింది.

CWSA 25:179;20:131

శ్రీఅరవిందులు

*

నిరాశావాదం సైతాను యొక్క ఆయుధం. అతడు తన సందర్భాన్ని బాగా గ్రహిస్తాడు (వణుకుతున్న సంజ్ఞ). సరే, నేను సాధ్యమని అనుకున్నది సంభవమై, అనుకున్నది జరిగితే అది నిజంగా దుష్టశక్తులపై నిశ్చయాత్మక విజయమే. సహజంగా నిరాశా సైతాను ఎంత గొప్పగా తనను తాను సమర్థించుకున్నా అది ఎన్నటికీ సైతానే. నువ్వు ఆ నిరాశావాదం యొక్క చివరి కొన చూసినా, అది సైతానే. అదే అతడి గొప్ప ఆయుధం.

CWM 11:176-77

శ్రీమాత

శాంతి ద్వారా స్వేచ్ఛ — అభివృద్ధి ద్వారా స్వేచ్ఛ

ఈ భూమిపై మానవులకు స్వేచ్ఛను ప్రసాదించగల దివ్యకృప యొక్క కార్యాచరణకు పరస్పర సామరస్యతగల రెండు అంశాలున్నాయి.

ఈ రెండు అంశాలు సమానంగా ఉండి తీరవలసినవే, కాని సమానంగా శ్లాఘించ బడవు.

ఆరాటం, ఒత్తిడి, బాధల నుంచి విముక్తి కలిగించే
సర్వసమగ్రమైన చెదరని శాంతి.
దాస్యం, పరతంత్రం, తమస్సు నుంచి స్వేచ్ఛనిచ్చే
క్రియాశీలమైన, అత్యంత శక్తివంతమైన అభివృద్ధి.

శాంతి విశ్వమంతటా శ్లాఘించబడి, దివ్యమైనదిగా గుర్తించబడింది., కాని, అభివృద్ధి మాత్రం గాఢమైన సాహసంతో కూడిన ఆకాంక్షాపరులచేత మాత్రమే స్వాగతిం చబడింది.

CWM 15:185

శ్రీమాత

నిజమైన అభివృద్ధే సాధన

నిజమైన అభివృద్ధే సాధన, అంటే అది అత్యంత చైతన్యవంతమైన, శీఘ్రతర అభివృద్ధి. లేకపోతే సామాన్యంగా ఎవరి అభివృద్ధి అయినా ప్రకృతి యొక్క లయకు అనుగుణంగా సాగుతుంది. దాని అర్థం అది చిన్న అభివృద్ధి సాధించడానికి కూడా శతాబ్దాలు, యుగాలు తీసుకుంటుంది. కాని నిజమైన అభివృద్ధి సాధన వలన మాత్రమే సాధ్యమౌతుంది. సామాన్యంగా మానవులకు అనంతకాలం పట్టేది, యోగం ద్వారా అతి తక్కువ కాలంలో సాధించగలం. కాని ఎప్పుడూ అది ఈ పృథ్వి మీద, ఈ శరీరంలో మాత్రమే సాధ్యపడుతుంది, మరో చోట కాదు. అందుకనే మనం శరీరంలో ఉండగానే, దీన్ని పూర్తిగా ఉపయోగించుకుని అత్యంత ఉపయుక్తమైన సాధనంగా మలచుకోవాలి. ఏమాత్రం కాలం వృధా చేయకూడదు. 'కాస్తంత తరువాత' 'కాస్తంత తరువాత' అని వాయిదా వేయకుండా ఉండాలి. సత్వరం ఆచరించడం

మంచిది. నువ్వు ఏ అభివృద్ధి సాధించకుండా గడిపిన కాలమంతా వ్యర్థమైనదే. ఆ తరువాత అందుకు తప్పక చింతిస్తావు.

CWM 7:33

శ్రీమాత

అభివృద్ధికి మూడు మార్గాలు

సదా అభివృద్ధిని కోరేవాళ్ళకి, అభివృద్ధి సాధనాలుగా, మూడు ప్రధానమైన మార్గాలున్నాయి:

1) వ్యక్తి చైతన్య క్షేత్ర విస్తరణ
2) తెలిసిన విషయాన్ని సంపూర్ణంగా, మరింత మెరుగ్గా ఎల్లప్పుడు అర్థం చేసుకోవడం.
3) దైవాన్ని తెలుసుకొని మరింత ఎక్కువగా ఆతడి సంకల్పానికి వశమైపోవడం.

మరో మాటల్లో దాని అర్థం:

1) ఈ సాధనం యొక్క సంభావ్యతలను నిరంతరం సమృద్ధి చేసుకోవడం.
2) ఈ సాధనం పనిచేసే విధానాన్ని అవిశ్రాంతంగా సమగ్రపరచడం.
3) ఈ సాధనం దైవానికి సదా విధేయతతో ఆతని ఆదేశాలను అధికంగా గ్రహించగలగడం

అర్థం చేసుకొని మరిన్ని కార్యాలను నెరవేర్చడం, నేర్చుకోవడం, మరిన్ని విషయాలను నేర్చుకుని వాటిని అర్థం చేసుకోవడం మన అస్తిత్వంలో దైవానికి సంపూర్ణ సమర్పణ గావించడానికి ఆటంకంగా ఉన్న అన్నింటిని శుద్ధపరచడం. దివ్యప్రభావాన్ని శీఘ్రంగా గ్రహించే విధంగా మన చైతన్యాన్ని తయారుచేసుకోడం.

ఇలా చెప్పవచ్చు: మరింతగా మనలను మనం విస్తృతపరచుకోవడం, మరింతగా మనలను మనం లోతుగా గంభీరంగా మలచుకోవడం, మరింత ఎక్కువగా మనను మనం సంపూర్ణంగా సమర్పించుకోవడం.

CWM 16:435-436

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

కోరిక యొక్క లక్ష్యాన్ని ఆకాంక్షగా మార్చు

మనిషికి కోరిక అనేది వుండకూడదని చెప్పే బోధనలున్నాయి. మనిషి ఆత్మ యొక్క నిశ్చలస్థితిలోకి, కర్మరాహిత్యస్థితిలోకి, చలనరహితస్థితిలోకి, అతీంద్రియస్థితిలోకి, బాహ్యంలో కనిపించేదంతా అసత్యమని భావించే స్థితిలోకి చేరాలంటే, జీవితంనుండి పూర్తిగా తిరోగమించుట అవసరమని వాటి ఉద్దేశం. ఆ స్థితిని అందుకోవాలంటే మనిషికి కోరిక అనేది యేమాత్రం కూడ వుండకూడదు. అనగా, పురోగమించాలనే ఇచ్ఛను మనిషి పూర్తిగా విసర్జించాలి. అప్పుడు పురోగతి అనే విషయమే అవాస్తవమౌతుంది, అప్రధానమౌతుంది. కాని, యోగంపై నీకున్న భావనలో అభివృద్ధి చెందాలనే కోరిక వున్నట్లయితే, లోకమంతా ఒక పురోగమన బాటను అనుసరిస్తుందనే నమ్మిక నీకుంటే, నీవు చేయవలసిందల్లా, నీ కోరిక యొక్క లక్ష్యాన్ని మళ్ళించడం. దానిని బాహ్యమైన, అసహజమైన, స్వార్థపరమైన దృశ్యమాన విషయాల వైపు మళ్ళించుటకు బదులు పరమసత్య లక్ష్య దిశగా కదలుతున్న ఆకాంక్షను ఫలప్రదం చేసే శక్తికి అనుసంధించాలి.

పరమ సత్యాన్ని అందుకొనుటకు, ఆ పరమసత్య అనుభూతిని పొందగలిగే శక్తిని పొందుటకు, నీవు ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని, ప్రగతిశీల మానసిక చైతన్యానికి అనుసంధించాలని శ్రీఅరవిందులు తెలిపారు.

CWM 3:194

శ్రీమాత

విశ్వాసంతో ఆకాంక్షించు

మనిషి దేనినైనా యెప్పుడు ఆకాంక్షిస్తాడో, ఆ ఆకాంక్షను దైవం వింటాడని ఆశించినంత మేరకు సమాధానమందుతుందనే నమ్మకంతో వున్నట్లయితే, అది ఆ జీవిలో మనశ్శాంతిని కలుగుజేస్తుంది. ఆ జీవి స్పందనలో ఒక ప్రసన్నతా భావం చోటు చేసుకుంటుంది. ఒక వేళ ఆ నమ్మికకు బదులు ఒక అనుమానం, ఒక సంధిగ్ధత తలెత్తితే, గమ్యం చేరే మార్గం అగోచరమైతే లేక అసలు గమ్యాన్ని యెప్పటికైనా చేరగలనా అనే సందేహం యేర్పడితే, అసలు గమ్యం చేరడానికి యేదైనా మార్గం వుందా లేదా అనేటటువంటి అనేక అనుమానాలు పీడిస్తుంటే, అప్పుడు మనిషి అలజడికి లోనౌతాడు, ఒక సుడిగాలిలో చిక్కుకుంటాడు. తత్ఫలితంగా అతడు పొందవలసింది అతనికి దక్కకుండా పోతుంది. దీనంతటికీ బదులు మనిషికి నిశ్చలమైన విశ్వాసం వున్నట్లయితే, చిత్తశుద్ధితో కూడిన ఆకాంక్షకు సమాధానం అందకుండా వుండదనే దృఢనమ్మకం అతను కలిగి వుంటే, అతను ప్రశాంతంగా వున్నాడని అనవచ్చు. అతను సాధ్యమైనంత తీవ్రతతో ఆకాంక్షిస్తాడు. అయినా, తాను కోరినది సత్వరమే అందలేదని చికాకుపడి కలత చెందడు. ఎలా వేచి వుండాలో అతనికి తెలుసు. నేను ఎక్కడో చెప్పాను, వేచి వుండడం యెలాగో తెలిసి వున్నట్లయితే కాలాన్ని స్వాధీనంలో వుంచుకున్నట్లు అని. అది అక్షరాలా సత్యం. ఎందుకంటే, మనిషి ఆవేశానికి లోనైతే అతను తన కాలాన్ని మొత్తం కోల్పోయినట్లన్న మాట. ఆ కాలంతో పాటు తన శక్తిని కూడ కోల్పోవుటయే గాక తన లక్ష్యసాధనను కూడ మరుస్తాడు. నెమ్మదిగా, నిశ్చలంగా, ప్రశాంతంగా, సత్యమే నెగ్గుతుందనే ధృఢమైన నమ్మకంతో నుండి ఆ నమ్మకాన్ని సఫలీకృతం గావించగలిగితే, ఆ పని యెంతో వేగంగా నెరవేరుతుంది. అప్పుడు ఆ ప్రశాంతతలో సర్వం సుసంపన్నమౌతుంది.

CWM 5:395-96

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలసపతి, జానకి

మహాకాళి అంశ

దివ్యమాతకు నాలుగు అంశలు ఉన్నాయి. అవి ఆమె నాలుగు ప్రముఖ శక్తులు, ప్రముఖ దివ్యవ్యక్తిత్వాలు. విశ్వాన్ని నడపడంలోను, భువన లీలకు సంబంధించిన ఆమె వ్యవహారంలోను ఆమెకు సహకరిస్తాయి. ఆ నాలుగు వ్యక్తిత్వాలను, నాలుగు దివ్యనామాలతో పిలుస్తుంటాము. అవి మహేశ్వరి, మహాకాళి, మహాలక్ష్మి, మహాసరస్వతి.

వారిలో మహాకాళి స్వభావం వేరు. ఆమె విశిష్ట శక్తి విశాలత కాదు, మహోజ్వల ఔన్నత్యం. వివేకం కాదు, అపరిమిత శక్తి, బలాలు. ఇది ఆమె విచిత్ర శక్తి. ఆమెలో ముంచెత్తే పరమ తీవ్రత ఉంటుంది. విశ్వవిజయాలను సాధించివేయాలనే మహనీయ శక్త్యావేశ ప్రవాహం ఆమె. ప్రతి పరిమితినీ, అవరోధాన్ని, విచ్ఛిన్నం చేయడానికి ముందుకు పరవళ్ళు తొక్కే దివ్య మహోధృత విజృంభణ. ఆమె అపరిమేయ దివ్యత్వం అంతా ఒక ప్రచండోజ్వల క్రియా మహత్వ రూపంలో వెలికి దూకుతుంది. ఆమె మహావేగం వెంటనే కార్యాన్ని సాధించే తత్వం, శీఘ్ర ప్రత్యక్ష ప్రక్రియ, సమస్తాన్ని మోసుకుని వెళ్లే ఆకస్మిక ఆఘాతం. ఆమె వదనం రాక్షసులకు మహా భయానకం. దైవ విద్వేషుల పట్ల ఆమె ప్రవృత్తి అత్యంత విపత్కారం, కర్కశం. ప్రపంచాలను తన అధీనంలో పెట్టుకున్న వీరవిజేత. యుద్ధం నుండి ఆమె ఏనాడూ వెనుతిరగదు. ఆమె అపరిపూర్ణతను భరించలేదు. మార్పును అభిలషించని మానవుడి పట్ల దురుసుగా వ్యవహరిస్తుంది. అజ్ఞానమూ, అప్రకాశమూ పట్ల ఆమె కఠోరంగా వర్తిస్తుంది. విద్రోహం, అసత్యం, దుష్టత్వం పట్ల ఆమె క్రోధాగ్ని జ్వాల. ద్వేషాన్ని అణచివేసే ఖడ్గప్రహారం. దివ్య సాధనామార్గంలో అలక్ష్యాన్ని, అలసత్వాన్ని, ఉపేక్షను ఆమె సహించలేదు. అకాల సుషుప్తిలో పడినవాడిని, తిరుగుబోతును అవసరమైతే బాధాగ్ని తప్తం చేసి నిద్ర మేలుకొల్పుతుంది. మహావేగవంతము, సరళము, నిష్కపట మైన స్పందనలు, నిరపేక్షము, నిర్మలము (ఏమీ దాచిపెట్టని స్వభావము) అయిన ఆమె కదలికలు, ప్రజ్వరిల్లుతూ పైకి ఎగసే దివ్య ఆకాంక్ష — ఇవన్నీ మహాకాళి అద్భుత లక్షణాలు.

ఆమె ఎవరికీ లొంగని ఆత్మ. నీలాకాశంలో విహరించే విహంగంలా ఆమె దర్శనం, సంకల్పం అత్యున్నతం. అధిరోహణా పథంలో ఆమె అడుగులు అతివేగంగా

కదులుతాయి. సంహారం, సమాదరణ కోసం ఆమె హస్తాలు నిత్యం సన్నద్ధంగా వుంటాయి.

ఆమె కూడా అందరికీ తల్లియే. ఆమె కోపం వలె ఆమె ప్రేమ కూడా తీవ్రమైనది. ఆమెది ప్రగాఢమైన దయార్ద్ర దృష్టి. స్వీయబలంతో ఆమెను కల్పించుకొననిచ్చి నప్పుడు, సాధనలో అడ్డువచ్చే అవరోధాలు, లేక దాడిచేసే శత్రుమూకలు చెల్లాచెదరై పోతాయి. ఆమె కోపం విరోధులకు భయావహం, ఆమె ప్రచండమైన ఒత్తిడి దుర్బలు లకు, పిరికివారికి బాధాకరం. ఆమె ఉత్తేజం గొప్పవారికి, బలవంతులకు, ఉదాత్తులకు ఆరాధ్యనీయం. ఆమె ప్రేమ కోసం వారు తహతహ లాడతారు. ఏలన, వారి అను భవం ఇది — వారి ప్రకృతిలో ఏది ప్రతిఘటిస్తుందో, ఆమె దెబ్బలు దాన్ని బలంలోకి, పరిపూర్ణ సత్యంలోకి మారుస్తాయి. ఏది కుటిలమో, విపరీతమో దానిని సక్రమంగా తీర్చిదిద్దుతాయి. ఏది మలినమో, అపరిపూర్ణమో దానిని బయిటకు గెంటివేస్తాయి. ఆమె లేకపోతే, ఒక రోజులో సాధించేది శతాబ్దాల సమయం పడుతుంది. ఆమె లేనప్పుడు ఆనందం సువిశాలంగా, గంభీరంగా, మధురంగా, అందంగా ఉండ వచ్చును, కాని అది అప్పుడు అత్యంత సంపూర్ణ తీవ్రతతో ప్రజ్వరిల్లే ఆనందాన్ని కోల్పోతుంది. ఆమె జ్ఞానానికి విజయమహత్వం ఇస్తుంది. అలాగే అనుపమ సౌందర్య సామరస్యాలకు ఒక మహోన్నత అధిరోహణా చలనాన్ని ఇస్తుంది. అట్లే పరిపూర్ణత కోసం కొనసాగే మంద, కఠిన శ్రమశక్తికి పెడమార్గాన్ని తగ్గించే శక్తియుక్తుల్ని ప్రసాది స్తుంది. పరమాద్భుత ఆనందపారవశ్యాలను, అత్యున్నత శిఖరాలను, సముదాత్త లక్ష్యాలను, సువిశాల తీరాలను చేరలేనిదేదీ ఆమెకు సంతృప్తి నివ్వదు. కాబట్టి ఆమెలోనే భగవంతుని విజయ సాధనశక్తి ఉంది. కావున మనం తలపెట్టిన మహా యజ్ఞాన్ని ఎప్పుడో కాకుండా ఇప్పుడే సాధించాలంటే ఆమె జ్యోతిస్సు, ఆకాంక్ష, వేగాల అనుగ్రహం వల్లనే సాధ్యమవుతుంది.

CWSA 32:17-20)

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఒక ప్రాచీన పౌరాణిక గాథ

చాలా కాలానికి పూర్వం, ప్రస్తుతం అరేబియాగా పిలవబడుతున్న యెడారి ప్రాంతంలో, దివ్యప్రేమ తత్వాన్ని మేల్కొల్పుటకుగాను ఒక దివ్యజీవి సాక్షాత్కరించింది. అనుకున్నట్లుగానే, ఆ జీవి మనుషులచే పీడించబడింది, అపార్థం చేసుకోబడింది, అనుమానించబడింది, తరుమబడింది, శత్రువులచే ప్రాణాంతకంగా గాయపరచబడింది. తన కార్యసాఫల్యత కోసం యేకాంతంలో ప్రశాంతంగా మరణించాలనుకుంది, కాని శత్రువులచే తరుమబడి పారిపోతూ ఆ విశాలమైన యెడారిలో హఠాత్తుగ ఒక చోట ఒక చిన్న దానిమ్మ మొక్కను చూసింది. ప్రశాంతంగ దేహత్యాగం చెయ్యాలని ఆ మొక్క కొమ్మల క్రింద దూరింది. ఆశ్చర్యం! వెంటనే ఆ మొక్క కొమ్మలు విస్తరించాయి. మొక్క పెద్దదిగా యెదిగింది. ఎంత నిండుగా దట్టంగా పెరిగిందంటే ఆ జీవిని తరుముతున్నవారు దాని ప్రక్కగా వెళ్లినా తాము వెంటాడుతున్న జీవి అక్కడే దాగివున్నదని గమనించ లేకపోయారు.

ఆ జీవి గాయాల నుండి రక్తం బొట్లు బొట్లుగా జారి నేలను తడుపుతున్న కొద్దీ ఆ మొక్కకు అద్భుతమైన పూలు పూచి దానిని పూర్తిగ నింపివేశాయి — రంగు రంగుల పూలు, ఎర్రనివి, పెద్దవి, వొత్తైన రెక్కలతో నిండినవి, లెక్కలేని రక్తపుబొట్లకు దీటుగా,

దివ్యప్రేమను తమలో నింపుకొని మన కోసం అభివ్యక్తం చేసేవి యీ పుష్పాలే.

*

ప్రశ్న: మధురమాతా మీరు వ్రాసిన ఆ పురాణగాథకు, కాళీపూజకు యేమైన సంబంధం వున్నదా?

సమా: ఉన్నది. ఎందుకంటే యెల్లప్పుడు కాళీపూజ రోజున నేను 'దివ్యప్రేమ' పుష్పాలను పంచుతాను. కారణం, మహాశక్తి యొక్క అన్ని అంశలలోకి మహాకాళి మహనీయ ప్రేమమూర్తి. ఆమె ప్రేమ అత్యంత క్రియాశీలమైనది, అనంత శక్తివంతమైనది.

CWM 7:373, 365

శ్రీమాత

దుర్గ

సృష్టికి రెండు భాగాలున్నాయి — సాకారము, నిరాకారము. దేవుళ్లు కూడ నిరాకారులే అయినప్పటికీ వారికీ రూపాలున్నాయి. కాని ఒక మహోన్నతుడైన దైవం అనేక రూపాలను ధరించవచ్చు — ఇచ్చట మహేశ్వరిగా, అచ్చట పల్లాస్ అతేన్‌గా. స్వతహాగా మహేశ్వరి తన స్వల్పతరమైన అవతారాలలో అనేక రూపాలలో గోచరిస్తుంది, దుర్గ, ఉమ, పార్వతి, చండీ మొదలైన రూపాలలో.

*

దుర్గలో మహేశ్వరి, మహాకాళి లక్షణాలు కొంతమేరకు మిళితమై వున్నాయి.

*

దుర్గ దివ్యజనని యొక్క రక్షాశక్తి

CWSA 32:67-70

శ్రీఅరవిందులు

*

మీకు దుర్గాదేవి కథ తెలుసు కదూ? ప్రతి సంవత్సరం అసురుణ్ణి దునుమాడే దుర్గాదేవి, ఈ కార్యాన్ని సర్వదా ఆమె ప్రారంభిస్తుండాలి. అందుకామె బద్ధురాలు. రాక్షసజాతి ఆధిపత్యం అంతమొందే వరకు ఈ విధంగా జరుగుతూనే వుంటుంది. వారు ఈ లోకం నుండి సమూలంగా నిర్మూలించబడిన పిమ్మట ఆ విధంగా జరగదు. కాని అంతవరకు, వారి వుపయోగం వున్నంతవరకు ... ఆకాంక్షను తీవ్రతరం చేయడానికి, చైతన్యాన్ని పారదర్శకం చేయడానికి, మనుషుల చిత్తశుద్ధిని పరీక్షించడానికి వారు కొనసాగుతారు. ఏ రోజున ఈ పరీక్ష అవసరం తీరిపోతుందో, ఏ రోజున చిత్తశుద్ధి స్వచ్ఛమై స్వయంస్థితమౌతుందో, ఆనాడు వారు అదృశ్యులౌతారు. ఆనాటి నుండీ దుర్గాదేవికి యేటేటా తన యుద్ధం పునః ప్రారంభించే అవసరం తీరిపోతుంది.

CWM 5:96-97

శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

అత్యున్నత వైఖరి

ఈ ఉదయం ప్రారంభమవుతున్న నెలను పరికిస్తూ, ఇంతకంటే బాగా మీకు ఎలా సేవ చేయగలనా అని ఆలోచిస్తుండగా నాలో నించి ఆ నిశ్శబ్దంలో సణుగుతున్నట్లు ఒక సన్నని గొంతు వినిపించింది. అది: "బాహ్యపరిస్థితుల ప్రాముఖ్యం ఎంత స్వల్పమో తెలుసు కదా! నీవు సత్యం అని భావిస్తున్నదాన్నే, సాధించుకోవాలని కష్టపడు తున్నావెందుకు? ఇంకా నమ్రమముగా, నమ్మకంతో ఉండు. నీవు చేయ వలసిందల్లా దేనితోనూ ఇబ్బంది పడకుండా ఉండటమే. సరైన పని చేయాలని నిన్ను నీవు హింసపెట్టుకుంటే అది దుస్సంకల్పం కంటే ఎక్కువ హాని చేస్తుంది. గంభీర జలాశయములాగా నిశ్చలంగా ఉన్నప్పుడే నిజమైన సేవకు అవకాశం లభి స్తుంది" అన్నది.

ఈ సమాధానం ఎంతో దీప్తివంతంగా స్వచ్ఛంగా ఉంది. ఒక గొప్ప వాస్తవంగా కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతూ ఏ రకమైన సందేహం రాకుండా ఆ స్థితిని నాకు తెలియ జేసింది. దానితో గంభీర జలాశయంలో నిశ్చలంగా తేలిపోతున్నట్లు నా కనిపించింది; నాకు బాగా అర్థమైంది; సరైన వైఖరి ఏమిటో స్పష్టంగా గ్రహించగలిగాను. ఇక ఇప్పుడు నిన్నే అడగాలి ప్రభూ, నీవే పరమ గురువువి, ఆచార్యుడవు, నేను సదా ఈ స్థితిలోనే ఉండేటట్లుగా కావలసిన స్థైర్యము, స్నిగ్ధదృష్టిని అనుగ్రహించు ప్రభూ!

"నిన్ను నీవు హింసించుకోవద్దు బిడ్డా. నిశ్శబ్దత, శాంతి, శాంతి"

CWM 1:26

శ్రీమాత

“నేను నీకే చెందాలని అనుకుంటున్నాను”

చైత్యపురుషుడు నీ చైతన్యపు అంతరాంతరాల్లో ఉన్నాడు, అదే నీలో ఉన్న భగవంతుని ఆలయము. ఈ కేంద్రస్థానం చుట్టూనే నీలో ఉండే భిన్న భిన్న భాగాలు, పరస్పరం వ్యతిరేకంగా ఉండే వివిధ ప్రవృత్తులూ ఏకీకృతం కావాలి. నీలోని చైత్యపురుషుని ఆకాంక్షను, వాని చైతన్యాన్ని నీవు పొందగలిగినప్పుడు నీ సంశయాలు, ఇబ్బందులూ పటాపంచలు కావచ్చు. దానికి కొంత సమయం పట్టినప్పటికీ చివరకు తప్పక కృతకృత్యుడవు కాగలవు. ఎప్పుడైతే నీవు భగవంతునితో “నీకే చెందాలనుకుంటు న్నాను” అన్నప్పుడు ఆ దైవం ‘సరే’ నంటాడో ఇక ప్రపంచమంతా ఏకమైనా నిన్ను అతని నుండి వేరుచేయలేదు. కేంద్రస్థ సత్త శరణాగతి పొందినప్పుడే దుష్కర సాధ్యమైన ఇబ్బంది తొలిగిపోతుంది. బాహ్యసత్త ఒక దళసరి పెచ్చులాగా ఉంటుంది. సాధారణ మానవులకు అది ఒక పెంకులాగా తయారై యుండటం వల్ల లోన ఉండే భగవంతుని ఎరుక వారి కుండదు. ఎప్పుడైనా, ఒక్క క్షణమాత్రమైనా అంతర్గత పురుషుడు “నేనిక్కడే ఉన్నాను, నేను నీ వాడిని” అన్నప్పుడు ఒక వారధి ఏర్పడినట్లవు తుంది. అప్పుడిక క్రమక్రమంగా పైనున్న పెచ్చు దళసరి తగ్గి బాహ్య, అంతర్గత సత్తలు కలిసి ఒక్కరుగా అయిపోతారు.

CWM 3:7

శ్రీమాత

భౌతిక దేహానికీ, జీవితానికీ మూలకారణము

సత్తను (వ్యక్తి) దివ్యకేంద్రం చుట్టూ వ్యవస్థీకరించడం, సమన్వయీకరించడం అనే కార్యక్రమం ఈ భూమిపైనే, ఈ దేహంతో మాత్రమే సాధ్యమవుతుంది. భౌతిక జీవనానికి అదే ముఖ్యమైన మూలకారణము. భౌతిక దేహంలో నీవు లేని క్షణం నుంచీ ఏమీ చేయలేవు.

అన్నిటినీ మించి గమనించ వలసిందేమిటంటే మానవులు మాత్రమే దానిని చేయగలరు, ఎందుకనగా మానవులకు మాత్రమే కేంద్రస్థానంలో దైవం ప్రత్యక్షంగా చైత్యపురుషునిలో కొలువై యుంటాడు.

అయినప్పటికీ భౌతిక దేహం ఎందుకు ధరిస్తున్నారో తెలియకుండానే మానవులు పుడుతారు. ఏదీ తెలియకుండానే జీవితం గడిపేస్తారు, తెలియకుండానే దేహాల నుంచి నిష్క్రమిస్తారు. మళ్ళీ ఇదంతా తిరిగి ప్రారంభిస్తారు. ఇది పునః పునః ఎడ తెగకుండా కొనసాగుతుంది. చివరకు ఒక రోజున ఎవరో వచ్చి, “జాగ్రత్త నాయనా, దీని కంతటికీ ఒక కారణముంది. ఈ పని కోసమే నీ విక్కడున్నావు, ఈ అవకాశం జారవిడుచుకోకు” అని చెపుతారు.

నీ వెన్ని సంవత్సరాలు వృథా చేసుకున్నావో!

CWM 8:175

శ్రీమాత

భగవంతుడు కానిదంటూ ఏమీ లేదు

'భగవంతుడు సృష్టికర్త' అనే క్రైస్తవభావన ప్రజల్లో బాగా గాఢంగా నాటుకొని పోయింది. సృష్టి ఒక వైపు, భగవంతుడు మరొక వైపు అనే ఆలోచన నీకు వచ్చినప్పుడు నీవు దాన్ని తిరస్కరిస్తావు. కానీ అది నీ భావాల్లోకి, ఆలోచనల్లోకీ చాలా స్వతఃసిద్ధంగా, సహజాతంగా, దానంతటదే నీకు తెలియకుండా నీలోకి చొచ్చుకుని పోయింది. అన్నిటికన్నా మంచిదీ, అన్నిటినీ మించిన సుందరమైనదీ, ఇంకా అన్నిటినీ మించి నీవు సిద్ధింప చేసుకోవాలనుకున్నదీ, నీవు భగవంతునికి ఆపాదిస్తావు. ప్రతివారూ వారి వారి చైతన్యస్థితి ననుసరించి భగవంతునికి అర్థాలు చెప్పుకుంటారు. అయితే ఎప్పుడూ కూడా అది వారి దృష్టిలో అత్యుత్తమమైనదే అయి ఉంటుంది. అందువల్లనే నీ కిష్టం లేనిదీ, నీవు ఒప్పుకోనిదీ, నీ దృష్టిలో శ్రేష్ఠమైనది కాదు అనుకున్నది కూడా భగవంతుడనే భావన వస్తే మాత్రం సహజంగా, స్వతఃసిద్ధంగా, వ్యక్తావ్యక్తంగా నిశ్చేష్టుడవైపోతావు.

నేను కావాలనే ఇదొక ఆకతాయి ధోరణిలో చెప్పాను, నీవు సరిగా అర్థం చేసుకుంటావని. కానీ అది నిజంగా అంతే, నాకు బాగా తెలుసు; ఎందుకంటే నన్ను నేను చాలా కాలం పరిశీలిచుకున్నాను. చిన్నతనంలో ఉపచేతనంలో ఏర్పడి నది, పరిసర ప్రభావం వల్లనూ, బోధనల వల్లనూ ఏర్పడి ఉంటుంది. సారూప్య చైత న్యాన్ని నీవు దేహంలోకి చొప్పించ గలగాలి, కేవల అభిన్నత్వం మాత్రమే — ఎందువల్లనంటే భిన్న మైనది ఏదీ లేదు కాబట్టి, ఉన్నదంతా ఒక్కటే పరమాత్మ, మనం ఏవగించుకునే వాటితో కూడా....

ఉన్నదంతా పరమాత్మే. ఆయన కానిది ఏమీ లేదు. మనం మననం చేసుకో వలిసింది అదే. ఉదయం నుంచీ సాయంత్రం దాకా, మళ్ళీ సాయంత్రం నించీ ఉదయం దాకా అదే కావాలి — ప్రతి నిమిషం మరచిపోతాము కదా!

CWM 10:102-03

శ్రీమాత

భగవంతుడు — విశ్వము

ఈ వివాదానికి ఒక్కటే పరిష్కార మార్గముంది. ఆవిర్భావంలో భగవంతునికీ, విశ్వానికీ మధ్య విభేధము చేయకపోవటమే. విశ్వమంటే అంతరిక్షంలోకి ప్రక్షేపితమైన భగవంతుడు, భగవంతుడంటే ఆవిర్భావములో నున్న విశ్వము. ఏ విధంగా చూసినా వస్తువు ఒక్కటే. దాన్ని విభజించలేరు. అది 'సృష్టికర్త' అతని 'సృష్టి' రెండూ వేర్వేరు అనేదానికి వ్యతిరేక భావన. ఎటొచ్చీ "ఈ విధంగా సృష్టికర్త, అతని పనీ అని చెప్పుకోవడం చాలా సదుపాయంగా ఉంటుంది. అది వివరించడం కానీ, బోధించడం కానీ సులువుగా నుంటుంది అయితే అది సత్యం మాత్రం కాదు. అప్పుడు నీవు: "భగవంతుడు అంత శక్తివంతుడైనప్పుడు ఈ ప్రపంచం ఇలా ఉండటానికి ఎందుకు ఒప్పుకున్నాడు?" అంటావు. కాని అది నీ భావన మాత్రమే. ఎందుకంటే నీవు నీకు నచ్చని పరిస్థితుల్లో ఉండవలసివస్తున్నది కాబట్టి దాన్ని భగవంతునికి ఆపాదించి ఆయనతో "ఇటువంటి ప్రపంచాన్ని ఏర్పరిచావేమిటి?" అంటావు. "నేను ఆ విధంగా చేయలేదే, అది నీవే చేసుకున్నావు. మళ్ళీ నీవు 'నేను' గా అయితే ఇప్పుడనుకుంటున్నట్లుగా అనుకోవు. నీవు నేనుగా ఉండటం లేదు కాబట్టే ఆ భావన నీకు వచ్చింది". భగవంతుడు నీకు సమాధానంగా చెప్పగలిగింది ఇదే. అసలు విషయం ఏమిటంటే నీ చైతన్యాన్ని దైవచైతన్యంతో ఏకం చేయటంలో నీవు కృతకృత్యుడవైతే సమస్యే ఉండదు. ప్రతిదీ చాలా సహజంగానూ, మంచిగానూ, సాదాసీదాగానూ అది ఎలా ఉండవచ్చో అలాగే ఉంటుంది.

CWM 5:311

శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, వేంకటరామ శాస్త్రి

ప్రశ్నలు — సమాధానాలు

ప్రశ్న: మన యోగంలో ఏకాగ్రతకు, ధ్యానానికి మధ్య గల భేదమేమిటి?

సమా: ఏకాగ్రత అంటే మన యోగంలో చేతనను ఒకానొక స్థితి మీద (ఉదా; శాంతి) లేదా కదలిక (ఉదా: ఆకాంక్ష, సంకల్పం, దివ్యజననితో సంపర్కం లోనికి రావడం, దివ్యజనని నామాన్ని జపించడం) పై స్థిరంగా నిలిపి వుంచడం. వస్తువులను గురించి సరైన జ్ఞానం పొందడానికి ఆంతరిక మనస్సు వాటిపై దృష్టి పెట్టడాన్ని ధ్యానం అంటారు.

ప్రశ్న: "తమ ఆంతర అస్తిత్వంలో దివ్యజనని సదా చేతనను కేంద్రీకరించి వుంచుతారు" అని మీరు వ్రాసారు. "కేంద్రీకృత చేతన" అంటే యేమిటి?

సమా: ఉన్నతతర చేతన ఎప్పుడూ కేంద్రీకృతమైయ్యే ఉంటుంది. మామూలు మానవచేతనలా అది చెల్లాచెదురైపోక, ఈ మానసిక భావాల వెనుక లేదా ప్రాణిక కోర్కెల వెంట లేదా భౌతికావసరాల వెనుక పరుగులు పెట్టకుండా వుంటుంది. అంతేగాదు వందలకొలదిగా సాగిపోతుండే అస్తవ్యస్త ఆలోచనలు, అనుభూతులు, ప్రేరేపణలచే ఆక్రమించబడక, తనకు తాను సర్వాధికారియై, కేంద్రీకృతమై, సమరసంతో వుంటుంది.

ప్రశ్న: ధ్యానం విజయవంతమైనదనడానికి గుర్తేమిటి?

సమా: ఒక లోతైనా లేదా ఉన్నతమైన చేతన లోనికి ప్రవేశించడం లేదా ఆ లోతైన ఉన్నతమైన చేతన నీ లోనికి దిగిరావడం జరిగితే అది యధార్థంగా విజయవంతమైన ధ్యానం అవుతుంది.

ప్రశ్న: ధ్యానం చేయకుండానే ఉన్నతానుభవాలు పొందడం అసాధ్యం అన్న మాట నిజమా?

సమా: కొంత ధ్యానంతో అది తేలికౌతుంది. కాని అసలెప్పుడూ ధ్యానంలో కూర్చొనని వాళ్ళు కూడా ఉన్నతానుభవాలను పొందుతారు. కాబట్టి 'అసాధ్యం' అనడంలో అర్థం లేదు.

ప్రశ్న: అనుభవం, సాక్షాత్కారం, సిద్ధి, వీటి మధ్యగల భేదమేమిటి?

సమా; యోగంలో సంభవించేవన్నీ కూడా అనుభవం క్రిందకు వస్తాయి. ఏవైనా కొంత కుదురుకొని వుండిపోతే అప్పుడు దానిని ఎంత మాత్రం అనుభవం అని

అనం. అది సిద్ధిలో భాగమౌతుంది. ఉదా: శాంతి గనుక వస్తూ పోతూ ఉంటే, అది అనుభవం. అతి వచ్చి నీలో స్థిరపడితే, వెళ్ళకుండా వుండిపోతే అప్పుడది సిద్ధి అవుతుంది. సాక్షాత్కారం వేరు. నీవు దేనికై ఆకాంక్షిస్తున్నావో అది నీకు నిజమైనపుడు, వాస్తవమైనపుడు అది సాక్షాత్కారం అవుతుంది. ఉదా: సమస్తంలోనూ దైవం ఉన్నాడనే భావన నీకుంది, కాని అది కేవలం ఒక భావన మాత్రమే, ఒక నమ్మకం మాత్రమే. అన్నింటి యందున్న దైవాన్ని నీవు అనుభూతి పొందితే, లేదా దర్శిస్తే అది సాక్షాత్కారం అవుతుంది.

ప్రశ్న: అంతర్దర్శనం, అనుభవం, సాక్షాత్కారం మధ్యగల భేదమేమిటి?
సమా: నీకు వెలుగు కన్పించిందనుకో, అది అంతర్దర్శనం, ఆ వెలుగు నీలో ప్రవేశించిన అనుభూతి కలిగితే అది అనుభవం. ఆ వెలుగు నీలో స్థిరంగా వుండి ప్రకాశాన్ని, జ్ఞానాన్ని అందిస్తే అతి సాక్షాత్కారం. కాని సాధారణంగా కలిగే అంతర్దర్శనాలను కూడా అనుభవాలుగా చెప్తారు.

Elements of Yoga, Chapter 9

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

'తరవాత' మార్గం

(మంచి మార్గంలోకి మళ్ళడానికి) 'తరవాత' 'రేపు చూద్దాం' అనుకుంటూపోతే అది "అసలు లేని కోటకు" దారి తీస్తుంది.

రోడ్డు కిరువైపులా రంగురంగుల పూలు కనువిందు చేస్తున్నాయి. గుబురుగా పెరిగిన చిన్న చిన్న చెట్లపై తళుకులీనుతూ ఎర్రని బెర్రీ పూలు, దూరాన కోత కొచ్చిన పైరు కంకుల పైన పడి మెరిసే బంగారు సూర్యకాంతులు కనువిందు చేస్తున్నాయి.

యువకుడైన ఒక బాటసారి స్వచ్ఛమైన ప్రాతఃకాల పిల్లవాయువులు పీలుస్తూ సంతోషంగా చకచకా నడుచుకొంటూ ఆ రోడ్డు వెంట పోతున్నాడు. భవిష్యత్తును గురించిన బెంగ లేకుండా సంతోషంగా, సాగిపోతున్నట్లు కన్పిస్తున్నాడు. అతను

నడుస్తున్న దారి ఒక కూడలి దగ్గరకు చేరుకొన్నది. అక్కడ అనేక మార్గాలు, అనేక దిశల్లోకి పోతున్నాయి.

ఆ యువకుడికి ప్రతి చోటా అటూ యిటూ జనం నడిచినట్లు అనేక అడుగుజాడలు కన్పించాయి. ఆకాశాన సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు, చెట్లమీద పక్షులు కిలకిల లాడుతున్నాయి. ఆ రోజు చాలా చక్కగా గడుస్తుందనిపిస్తోంది. మరో ఆలోచన లేకుండా ఆ బాటసారి తనకు దగ్గరగా ఉన్న దారిలో పోవ మొదలుపెట్టాడు. అది అనుచితమే అనిపిస్తుందెవరికైనా. మరో దారిలో వెళ్తే బాగుండేదేమో అని అతనికో క్షణం అనిపించింది. అతను నడుస్తున్న దారి యెక్కడికీ చేర్చలేదని అతని కనిపిస్తే వెనక్కు తిరిగిపోవడాని కతనికి చాలినంత సమయముంది. "వెనక్కు తిరుగు, వెనక్కు తిరుగు, నీవు సరైన దారిలో లేవు" అని అతని కెక్కడి నుండో వినిపిస్తున్నట్లని పించింది. కాని అతని చుట్టూ వున్నదంతా చాలా చూడ ముచ్చటగా వుంది, ఆనందం కలిగించేదిగా వుంది. ఏం చేయాలి? అతని కేం పాలుపోవడం లేదు. ఏ నిర్ణయమూ తీసుకొనకుండా అతను నడుస్తూనే వున్నాడు. అతనికా క్షణంలో లభిస్తున్న సంతోషాలను అనుభవిస్తూ పోతూనే వున్నాడు. అలా వినిపిస్తున్నదానికి "కొంచెం సేపట్లో, కొంచెం సేపట్లో నేను ఆలోచించి నిర్ణయిస్తాను, ఇంకా చాలా సమయముంది గదా" అని సమాధానం చెప్తున్నాడు. అతని చుట్టూ పిచ్చిగా పెరిగిన పచ్చగడ్డి అతని చెవిలో "తరవాత" అని గుసగుస లాడింది. తరవాత, అవును తరవాతే అనుకున్నాడు. సూర్యరశ్మితో నునువెచ్చగా తయారైన ఆ వాతావరణంలో గుబాళించే పిల్లవాయువులను పీల్చడంలో ఎంత హాయి వుంది! 'తరవాత' 'తరవాత' అనుకొంటూ ఆ బాటసారి సాగిపోతున్నాడు. దారి వెడల్పైంది. దూరం నుంచి గొంతుకలు వినిపిస్తున్నాయి. "ఎక్కడికి పోతున్నావ్, ఓ మతిహీనుడా, నీవు సర్వ నాశనం అయ్యే చోటుకు పోతున్న సంగతి తెలియడం లేదా? నీవు చిన్నవాడివి, రా, మా దగ్గరకు రా, సత్యం, శివం, సుందరం అయిన మా దగ్గరకు రా, బద్ధకం, బలహీనతలచే దారి తప్పకు. వర్తమానంలో నిదురించకు, భవిష్యత్తు వైపు అడుగు వెయ్యి." "తరవాత, తరవాత" అని ఆ బాటసారి, తానడగకుండా సలహా యిచ్చిన ఆ గొంతుకలకు బదులు చెప్పాడు. అచటి పుష్పాలు అతని వంక చిరునవ్వుతో చూస్తూ "తరవాత" అన్న అతని సమాధానాన్ని ప్రతిధ్వనించాయి. పోను, పోను దారి మరింత వెడల్పుగా తయారైంది. సూర్యుడు నడినెత్తికి చేరాడు. పగలు

నడుస్తున్న దారి ఒక కూడలి దగ్గరకు చేరుకొన్నది. అక్కడ అనేక మార్గాలు, అనేక దిశల్లోకి పోతున్నాయి.

ఆ యువకుడికి ప్రతి చోటా అటూ యిటూ జనం నడిచినట్లు అనేక అడుగుజాడలు కన్పించాయి. ఆకాశాన సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు, చెట్లమీద పక్షులు కిలకిల లాడుతున్నాయి. ఆ రోజు చాలా చక్కగా గడుస్తుందనిపిస్తోంది. మరో ఆలోచన లేకుండా ఆ బాటసారి తనకు దగ్గరగా ఉన్న దారిలో పోవ మొదలుపెట్టాడు. అది అనుచితమే అనిపిస్తుందెవరికైనా. మరో దారిలో వెళ్తే బాగుండేదేమో అని అతనికో క్షణం అనిపించింది. అతను నడుస్తున్న దారి యెక్కడికీ చేర్చలేదని అతని కనిపిస్తే వెనక్కు తిరిగిపోవడాని కతనికి చాలినంత సమయముంది. "వెనక్కు తిరుగు, వెనక్కు తిరుగు, నీవు సరైన దారిలో లేవు" అని అతని కెక్కడి నుండో వినిపిస్తున్నట్లని పించింది. కాని అతని చుట్టూ వున్నదంతా చాలా చూడ ముచ్చటగా వుంది, ఆనందం కలిగించేదిగా వుంది. ఏం చేయాలి? అతని కేం పాలుపోవడం లేదు. ఏ నిర్ణయమూ తీసుకొనకుండా అతను నడుస్తూనే వున్నాడు. అతనికా క్షణంలో లభిస్తున్న సంతోషాలను అనుభవిస్తూ పోతూనే వున్నాడు. అలా వినిపిస్తున్నదానికి "కొంచెం సేపట్లో, కొంచెం సేపట్లో నేను ఆలోచించి నిర్ణయిస్తాను, ఇంకా చాలా సమయముంది గదా" అని సమాధానం చెప్తున్నాడు. అతని చుట్టూ పిచ్చిగా పెరిగిన పచ్చగడ్డి అతని చెవిలో "తరవాత" అని గుసగుస లాడింది. తరవాత, అవును తరవాతే అనుకున్నాడు. సూర్యరశ్మితో నునువెచ్చగా తయారైన ఆ వాతావరణంలో గుబాళించే పిల్లవాయువులను పీల్చడంలో ఎంత హాయి వుంది! 'తరవాత' 'తరవాత' అనుకొంటూ ఆ బాటసారి సాగిపోతున్నాడు. దారి వెడల్పైంది. దూరం నుంచి గొంతుకలు వినిపిస్తున్నాయి. "ఎక్కడికి పోతున్నావ్, ఓ మతిహీనుడా, నీవు సర్వ నాశనం అయ్యే చోటుకు పోతున్న సంగతి తెలియడం లేదా? నీవు చిన్నవాడివి, రా, మా దగ్గరకు రా, సత్యం, శివం, సుందరం అయిన మా దగ్గరకు రా, బద్ధకం, బలహీనతలచే దారి తప్పకు. వర్తమానంలో నిదురించకు, భవిష్యత్తు వైపు అడుగు వెయ్యి." "తరవాత, తరవాత" అని ఆ బాటసారి, తానడగకుండా సలహా యిచ్చిన ఆ గొంతుకలకు బదులు చెప్పాడు. అచటి పుష్పాలు అతని వంక చిరునవ్వుతో చూస్తూ "తరవాత" అన్న అతని సమాధానాన్ని ప్రతిధ్వనించాయి. పోను, పోను దారి మరింత వెడల్పుగా తయారైంది. సూర్యుడు నడినెత్తికి చేరాడు. పగలు

అద్భుతంగా వుంది. కాని బాట విశాలమైన రోడ్డుగా తయారైంది. అది తెల్లగా ధూళితో నిండి వుంది. దారి కిరువైపులా లేత బిర్చ్ చెట్లు బారులు తీరివున్నాయి. సెలయేటి మృదువైన గలగలలు విన్పిస్తున్నాయి. కాని అతను నిరర్ధకంగా దిక్కులు చూస్తూన్నాడు. అంతమంటూ లేని ఈ రోడ్డుకు అంతెక్కడా అతనికి కన్పించలేదు.

తెలిసీ తెలియని ఒక రకమైన అసౌకర్యంతో ఈ యువకుడు "ఎక్కడున్నాను? ఎక్కడికి పోతున్నాను? ఏం జరుగుతోంది? ఆలోచించడం యెందుకు? పనిచేయడం ఎందుకు? అంతులేని ఈ దారి వెంట పడిపోతాను, రేపు ఆలోచిస్తాన్లే" అనుకొన్నాడు.

చిన్న చెట్లు అంతర్ధానమైనాయి. ఇప్పుడు రోడ్డు ప్రక్క ఓకు వృక్షాలు బారులు తీరాయి. ఇరుప్రక్కలా మురుగు కాలువలు కూడా రోడ్డుతో పాటే వున్నాయి. బాటసారికి అలుపు కలగడం లేదు. మన స్పృహలో లేనట్లు రోడ్డు వెంట పడిపోతు న్నాడు.

మురుగు కాలువ బాగా లోతుగా తయారైంది. ఓకు చెట్లు పోయి ఫర్ చెట్లు వచ్చాయి. ప్రొద్దు వాలడం మొదలైంది. ఒక విధమైన దిగ్భ్రాంతితో ఆ బాటసారి తన చుట్టూ పరికించాడు. ఫర్ చెట్లను, రాళ్ళను, నేల నుండి పైకి తేలిన చెట్ల వ్రేళ్ళను పట్టుకొని మానవాకారాలు వ్రేళ్ళాడుతూ భూచెరియలలోనికి దొర్లిపోతు న్నాయి. ఆ ఆకారాల్లో కొన్ని ఎలాగైనా పాక్కుంటూనైనా పైకి రావాలని చాలా ప్రయత్నిస్తున్నాయి. కాని అవి పై అంచు దగ్గరకు చేరగానే తలలు ప్రక్కకు త్రిప్పి తమంతట తామే పడిపోతున్నాయి. బాటసారికి "ఈ చోటు విడిచి పారిపో, కూడలి దగ్గరికి పో, సమయం మించి పోలేదు", అన్న అరుపులు విన్పించాయి. ఆ యువకుడు "రేపు" అని కొంత తడవు సంశయించి బదులు పలికాడు. భూమి లోనికి జారిపోతున్న ఆకారాలను చూడలేక మోమును తన చేతుల్లో దాచుకొని ముందుకే పోవాలని ఆపుకోలేని ఒకానొక బలమైన ప్రేరణతో లాగబడి రోడ్డు వెంట పరుగులు పెట్టాడు. బయటపడేందుకు అసలేదైనా దారి దొరుకుతుందా అని ఆలోచిం చటం మానేసాడు. నుదుట ముడుతలతో, చింపిరి బట్టలతో నిరాశ నిండిన తెగింపుతో పరుగు పెట్టాడు. శాపగ్రస్తమైన చోట చాలా దూరంగా వచ్చేసానని భావిస్తూ కళ్ళు తెరిచాడు. అక్కడ చెట్లు లేవు. చుట్టూ ఉన్నదంతా కఠినశిలలు, బూడిదరంగు దుమ్ము. సూర్యుడు అస్తమించాడు, చీకటి పడుతోంది. ఆ దారే చివరకు ఒక అంతులేని యెడారిలో అంతమైంది. సుదీర్ఘంగా పరుగు పెట్టడం వల్ల, ఆ నిరాశోపహతు

డైన బాటసారి నీరసించిపోయి, ఇహ ఆగిపోవాలనుకొన్నాడు. కాని అతడు సాగిపోవాలి. అతని చుట్టూ వినాశనమే కనిపిస్తున్నది. గొంతు పెకలని ఏడ్పులు వినిపిస్తున్నాయి. అతని పాదాలు అస్థిపంజరాలపై తడబడుతున్నాయి. దూరంగా దళసరి పొగమంచు భయంకర రూపాలు ధరిస్తోంది. నల్లని రూపాలు పైకి లేస్తున్నాయి. పెద్ద విపత్తును, అశుభాన్ని సూచించే భయంకరాకారం రూపుదాలుస్తోంది. గమ్యం అని సంవేదించిన దాని వైపు నడకతో గాకుండా యెగురుతూ పోతున్నాడు. గమ్యం కూడా అతని కంత కంతకూ దూరమౌతోంది. ఏవో పిచ్చి అరుపులు అతడిని నడుపుతున్నాయి. అతడు భయంకర రూపాలను ప్రక్కకు నెట్టుకొంటూ పోతున్నాడు.

చివరికతడు అంధకారయుతమైన, పాడుపెట్టబడిన, కళావిహీనమైన "భూతగృహం" అని అనతగిన ఒక కోట దగ్గరకు చేరుకొన్నాడు. కాని ఆ యువకుడు ఆ ప్రదేశపు స్థితిని గురించి పట్టించుకోలేదు. నల్లని పెద్ద పెద్ద గోడలు అతని మీద ప్రభావం చూపలేకపోయాయి. అతడు దూళితో నిండిన ఆ ప్రదేశంలో నిలబడి వున్నాడు. ఆ భయంకర బురుజులు చూసి అతడేం భయపడకపోగా గమ్యం చేరానను కొన్నాడు. తన నీరసాన్ని, నిరుత్సాహాన్ని మరచిపోయాడు. అతడు కోటను సమీపించి ఒక గోడను తట్టాడు, ఆ గోడ వెంటనే కూలిపోయింది. క్షణంలో అతని చుట్టూ ఉన్నదంతా బురుజులు ఎత్తైన భవనాలు, గోడలు అన్నీ అదృశ్యమైపోయాయి. అది వరకే దుమ్ము, దూళితో నిండిన ఆ ప్రదేశంలో మరింత దుమ్ము, ధూళిని నింపుతూ ఆవన్నీ అందులో కూరుకుపోయాయి.

గుడ్లగూబలు, కాకులు, గబ్బిలాలు ఎగురుతూ అతని శిరస్సు చుట్టూ తిరిగాయి. అతడు దిగ్భ్రాంతి చెంది, కుంగిపోయి, ఆ చోటుకతుక్కుపోయినట్లు, కదలలేక నిలుచుండిపోయాడు. అకస్మాత్తుగా భయాలన్నింటి కన్నా భయం కలిగించే, ఏవగింపు, నిరాశ, నిస్సహాయతలుగా పిలువబడే అతిభయంకర భూతాలు అతని యెదుట నిలిచాయి. ఆ శిధిలాల మధ్య అంతులేని లోతుగల ఒక అగాధం పైన పాలిపోయిన, కళాహీనమైన ఆత్మహనన భూతాన్ని కూడా చూసాడు. ద్వేషం నిండిన ఈ భూతాలు, దయ్యాలు అన్నీ అతన్ని చుట్టుముట్టి పట్టుకొని నోరు తెరచుకున్న అగాధంలోకి తోసుకుపోయాయి. ఆపనలవికాని ఈ శక్తులను ప్రతిఘటించడానికా నిస్సహాయ యువకుడు ప్రయత్నించాడు. అతడు వెనక్కు పోవాలనుకొన్నాడు, పారిపోవాలని, తనను పెనవేసుకొని పట్టి బంధించిన ఈ అదృశ్యశక్తు లన్నింటికీ అందకుండా తనను

తాను చీల్చివేసుకోవాలని అనుకొన్నాడు. కాని అప్పటికే చాలా ఆలస్యమైంది. అతడు ప్రాణాంతకమైన అగాధం వైపుకే పోతున్నాడు. తన నెవరో ఆ వైపు లాగుతున్నట్లు, దాని మైకంలో పడిపోయినట్లు అతని కనిపిస్తోంది. అతను పిలుస్తున్నాడు బిగ్గరగా, కాని అతని అరుపుల కెవరూ సమాధానం చెప్పడం లేదు. ఆ భూతాలను పట్టుకోవాలనుకొంటున్నాడు. కాని అతని క్రింద ఉన్నదంతా కుంగిపోతున్నది. లోతుకు పోయిన కళ్ళతో అతడు శూన్యాన్ని తేరి చూసాడు. అతడాక్రందించాడు, వేడుకొన్నాడు, చివరకు సమాధానంగా కీడు నవ్విన అసహ్యపు నవ్వు విన్పించింది.

బాటసారి అగాధపు టంచుకు చేరాడు. అతని ప్రయత్నాలన్నీ నిరర్థకమైనాయి. ఎంతో సంఘర్షణకు లోనైన తరవాత అతడు పడిపోయాడు — తన మంచం మీది నుంచి.

మరుసటి రోజు ఉదయానికి ఒక పెద్ద వ్యాసాన్ని ఆ యువవిద్యార్థి తయారు చేయాలి. పగలంతా చేసిన పనితో కొంచెం అలసిపోయి, ఇంటికొచ్చిన తరవాత "తరవాత ఆ పని చూద్దాంలే" అనుకొన్నాడు. త్వరగా పడుకొంటే మరుసటి రోజు ఉదయం పెందలకడ మేలుకొని, త్వరగా తన పని పూర్తిచేసుకోవచ్చు అనుకొన్నాడు. "ఇహ పడుకొంటాను. రేపు ఇంకా బాగా వ్రాయగలుగుతాను. ఈ పూటకు ఆ విషయం పక్కన పెడతాను", అనుకొన్నాడు. అతడలా అనుకోవడంలో ఎంత సత్యముందో అతనికే తెలియదు. మనం ఇంతకు ముందు వర్ణించుకొన్న భయంకర పీడకల వల్ల అతని నిద్రకు భంగం కలిగింది. అతడు క్రింద పడటంతో ఒక్క ఉదుటున మేలుకొన్నాడు. తాను కలగన్న దానిని గురించి ఆలోచిస్తూ, "చాలా స్పష్టంగా తెలిసింది. ఆ మార్గం 'తరవాత' మార్గం, రోడ్డు 'రేపటికి' రోడ్డు. 'ఎన్నడూ, ఏదీ కానిది, లేనిది ఆ కోట'. తన తెలివితేటలకు తానే సంబరపడి, ఈ రోజు చేయగలిగినదానిని, రేపటివరకూ ఎన్నడూ వాయిదా వేయకూడదు అని తనకు తానే ప్రతినబూని పని కుపక్రమించాడు.

(15 సంవత్సరాల వయస్సులో, దివ్యజనని, 1893 లో ఈ వ్యాసం వ్రాసారు.)

CWM 2:1-4

శ్రీమాత

అనువాదం: కె. వి. రావు

స్వప్న నౌక

స్వాప్నిక అగ్ని శిఖలతో వెలిగే నావలో
నా చెంతకు ఏతెంచారు ఎవరు?
నిప్పులు విరజిమ్మే కనుబొమలతో, సూర్య సువర్ణ
మయ దేహంతో కదిలి వచ్చిన
ఆ రూపం ఎవరు?
నిశ్శబ్దం తీయని రహస్య ధునిగా కరిగించి —
"ఇప్పుడు నాతో వస్తారా? హృదయగతాగ్ని సంసిద్ధమేనా?"

*

గుండె లోతుల గుహలలో దాగి ఏదో వణికింది.
జీవన ఆనందాలన్నీ స్మృతులుగా మెరిసాయి.
తను శాశ్వతంగా పోగొట్టుకోవలసిన సంతోషాన్ని
గుర్తు చేసుకుంది.
నావ కదలి పోయింది. బంగారు దేవత మాయమైంది.

*

ఇప్పుడు ప్రపంచపు హృదయంలో తీరని వెలితి.
ఆ ప్రేమలు అంతరించాయి, ఆ ఆనందం అంతర్ధానమయింది.
తరలిపోయిన ఆనందం శూన్యాన్ని మిగిల్చింది.
స్వర్ణ దేవత, స్వప్న నౌక ఇక రాదు.

CWSA 2:576

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న